

A teremtés 6 napja

A világ teremtésének története nem tudományos leírás! Mégis benne van a tudományosan is cáfolhatatlan tény: Isten minden létezőnek az ősoka.

3. oldal

A klímaváltozás az emberiség vége?

Az emberiség rengeteg bűnt elkövetett, de a közelmúltig nem pusztította a Földet. Most ez a bűn is elkövetkezett.

4. oldal

Új elnök a RORLÉSZ élén

Kerekes József lelkipásztort választották meg a következő négy évre a Romániai Országos Lelkészerkezleti Szövetség elnökének.

6. oldal

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA ● 2017. MÁJUS ● 28. ÉVFOLYAM ● 10. SZÁM

Isten ajándéka, a teremtett világ

Egyikünk Isten apostola

Volt egyszer egy öreg kolostor, amelyre nehéz idők jártak. Évszázadokkal korábban ez egy virágzó kolostor volt, ahol sok odaszánt szerzetes élt és dolgozott, és nagy hatással volt a birodalomra. Most azonban mindössze öt szerzetes élt itt, akik már mindnyájan hetven év felettiak voltak. Ez nyilvánvalóan egy halálraítélt rend volt.

Pár mérföldnyire a kolostortól lakott egy öreg remete, akiről sokan azt tartották, hogy próféta. Egy napon, amikor a szerzetesek rendjük küszöbön álló kihalása miatt gyötrődtek, elhatározták, hogy meglátogatják a remetét, hátha valami jó tanáccsal tud szolgálni. Hátha képes a jövőbe látni, és meg tudja mutatni nekik, mit tehetnek a kolostor megmentéséért.

A remete szívesen fogadta a szerzeteseket a kunyhójában, de amikor előadták látogatásuk célját, a házigazda csupán szánakozó együttérzést tanúsított irántuk.

– Igen, értem, hogy mi a helyzet – mondta. – Az emberekből kihalt már a lélek. Alig van ma már, aki a régi dolgokkal törődne.

– Tudsz-e valamit tanácsolni nekünk – kérdezte az apát a remetét –, ami segítene megmenteni a kolostort?

– Sajnos, nem – válaszolta a remete. – Azt nem tudom, hogyan menthető meg a kolostorotok. Csak azt tudom mondani nektek, hogy egyikőtök Isten apostola. (folytatás a 2. oldalon)

Egyikünk Isten apostola

(folytatás az 1. oldalról)

A szerzetesek csalódottak voltak, s ugyanakkor össze is zavarodtak a remete rejtélyes kijelentése miatt. Visszatérve a kolostorba azon gondolkodtak magukban, mit érthetett a remete azon, hogy „egyikőtök Isten apostola”. A látogatást követően még hónapokig foglalkoztatta a szerzeteseket, milyen jelentősége lehet annak, amit a remete mondott.

– Egyikünk Isten apostola – töprengtek. – Tényleg arra gondolt, hogy közülünk, a kolostorban élő szerzetesek közül valaki? Ez lehetetlen. Hiszen mi mindnyájan túl öregek vagyunk már, és túl jelentéktelenek is. De mi van akkor, ha mégis igaz? És ha igen, melyikünk az? Ahogy így elmélkedtek magukban az öreg szerzetesek, kezdtek megkülönböztetett tiszteletet tanúsítani egymás iránt annak a halvány reménynek a jegyében, hogy egyikük tényleg Isten apostola. És annak a nagyon-nagyon halvány reménynek a jegyében, hogy bármelyik szerzetes maga is lehet az az apostol, akiről a remete beszélt, mindegyikük elkezdett megkülönböztetett figyelmet fordítani önmagára is.

Mivel a kolostort egy gyönyörű erdő vette körül, sokan mentek oda, hogy csöppnyi pázsitján piknikezzenek, vagy ösvényein sétáljanak, és olykor-olykor betérjenek a kis kápolnába elmélkedni. Ahogy ezt tették, anélkül, hogy tudatosult volna bennük, érezték a megkülönböztetett tiszteletnek azt az auráját, ami kezdte körülvenni a szerzeteseket, és valóságosan sugárzott belőlük, áthatva a hely légkörét. Volt valami különleges, megmagyarázhatatlan vonzereje a helynek. Nem nagyon tudták, hogy miért, de elkezdtek jövegetni az emberek a kolostorhoz piknikezni, játszani és imádkozni. Kezdték magukkal hozni a barátaikat is, hogy megmutassák nekik ezt a különleges helyet. Barátaik szintén magukkal hozták barátaikat.

Ahogy egyre több és több látogató jött, néhány fiatalabb férfi kezdett szóba elegyedni a szerzetesekkel. Egy idő után valaki megkérdezte, hogy csatlakozhatna-e hozzájuk. Aztán egy másik is. Majd megint egy újabb valaki. Néhány év elteltével ismét virágkorát élte a rend, és a remete ajándékának köszönhetően a kolostor ismét a világosság és a lelkeség pezsgő központja lett az egész birodalomban.

Ismeretlen szerző nyomán

Családi viták keresztüzében

„Amikor továbbhaladtak, betért egy faluba, ahol egy Márta nevű asszony a házába fogadta. Volt ennek egy Mária nevű testvére, aki leült az Úr lábához, és hallgatta beszédét. Mártát pedig teljesen lefoglalta a sok munka. Ezért odajött, és így szólt: Uram, nem törődsz azzal, hogy a testvérem magamra hagyott a munkában? Mondd hát neki, hogy segítsen! Az Úr azonban így felelt neki: Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalankodsz, pedig kevésre van szükséged, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.” (Lk 10,38-42)

Szegény Márta! Már törölgeti a homlokát. Azt se tudja, mihez fogjon. Mindenbe belefáradt. Még az elején – lehet – egy-két szót elkapott a mondottakból, de már figyelni se tud. Már csak egyvalami köti le: ide is kéne fordulni, oda is, és egyedül vagyok! Hol van Mária? S már látjuk is a dohogó Mártát, ahogyan odamegy Jézushoz. „Mondd hát neki, hogy segítsen!”

Nem ismerős ez az élethelyzet? Annyiszor megisméltődött már ez a történet, és annyszor nem tanultunk belőle! Annyiszor hiába volt megírva, és annyszor hiába prédikálták nekünk! Maradt csak elmélet. A Genfben ígét hirdető Kálvin mondta ennek az ígének a kapcsán: vajon Jézusnak kellett az a sok fogás? Vajon az Ő lelkének nem kedvesebb lett volna, hogy Márta is ott üljön az Ő lábainál?

Vajon a vacsora miatt, az ételért jött Jézus? Vagy azokért, akiknek a házába betért! Mártáért és Máriáért, meg Lázárért is, akiről itt nem olvasunk, de biztos ott van ő is mint harmadik, vagy ki tudja hányadik szereplő, és ugyanúgy hallgatja az Ígét.

HOZZÁD JÖTTEM

Márta befogadja Jézust a házába, de vajon Márta befogadja-e szívébe is? Márta szívében most még csak a munkaláz ég. A szívében csak még a megfelelési kényszer ég. Mit mondanak az emberek? Mit mond ez a falu? Mit mond majd Jézus, s a mellette lévő tanítványok? Meg lesznek-e elégedve? Vajon jó vendéglátók leszünk? Vajon mindenképpen ügyesebbek leszünk? Elsők leszünk-e ilyen téren?

Ó, mit ér ez a szívében felállított elsőlegesség? Vajon lesz még-e egy ilyen csendes este, visszatérnek-e ezek a percek, ó, Márta, amit kihasználhatnál?

Hogyan is van ez sokak életében? Jézus hív az Ő követésére. A gyermek, az ifjú azt mondja, túl fiatal vagyok! A kamasz, a szerelmes ifjú így szól: most nem érek rá! A felnőtt válasza: túl elfoglalt vagyok! Aztán haladva az időben, ezt hallhatjuk: túl beteg vagyok, túl öreg vagyok, és minden kifogás előjön, s egyszer már tolják ki a halottat a kórteremből. Egy láthatatlan táblán pedig ez a felírás olvasható: túl késő.

„Egy a szükséges dolog, és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik őtőlé.”

Védelmébe veszi Jézus azt, aki megragadja az alkalmat, aki él a lehetőséggel, és számára a legfontosabb az lesz, hogy letelepedjen Jézus lábainál. Mária arra vigyáz, hogy semmi útfélre ne hulljon azokból, amiket a Magvető szór közöttük. A tanításból mindent meg szeretni jegyezni. Ő most itt van. Itt van a kellemes idő, itt van az üdvösség napja! Itt van a mi Üdvözítőnk!

Ez a legnagyobb boldogság. Ez a kegyelem, hogy Ő most itt lehet nálunk! Ó, Márta, hogy ezt nem veszed észre!

SZELIDEN KÉRLELVE

Mit tesz Jézus? Ő nem förmed rá Máriára, úgy, ahogy azt Márta kérné. Ellenben gyöngéden és határozottan rendre utasítja Mártát. Márta egészen mást kapott, és mást hallott, mint

amire várt. Sokszor átéltem én is ugyanezt. Sok istentiszteleten, elcsendesedés, vagy bibliaolvasás kapcsán is többször egészen mást kaptam, és mást hallottam, mint amire vártam, de mindig azt kaptam, és azt hallottam, amire igazán szükségem volt. Az a Valaki jobban tudja, hogy mire van nekem igazán szükségem, mint az én gonosz szívem.

Egy a szükséges dolog. Tudod, sokszor mondtad már azt: elfoglalt vagyok. Ilyenkor lefoglalt leszel. Leterhelt leszel, s két-három nap múlva már letört leszel. Ideges és boldogtalan leszel. A gazdag termés után zsebed tele lesz. És a szíved? Mit ér, ha az egész világot megnyered, és lelkedben kárt vallasz?

Ez a történet neked is meg van írva. Bárcsak a te élettörténeteddé lenne! Mária helyébe ma Jézus be tudná a te nevedet helyettesíteni? Jól döntöttél, amikor abbahagytad munkádat, s engedted, hogy Ő munkálkodjon benned. Jól tetted, hogy feltöltekeztél Mellette.

A magából kiforduló lélek titkainak ismerője, sőt türelmes Gyógyítója Jézus. Az egy és nagyon is szükséges dologra irányítja figyelmét, szent irigységet keltve fel benne Mária iránt. Van még hely Jézus lábainál, van még hely Mária mellett. Ez a lehetőség még itt van, a te számodra is adatott, a te számodra, mai igehallgató. Hogyan élsz vele?

SEBESTYÉN LÁSZLÓ EDE

A teremtés 6 napja

A világ teremtésének története nem tudományos leírás! Mégis az akkori ember világról alkotott elképzelése és ismerete szolgáltatta azt a nyelvezetet, amely szövegbe foglalta: Isten minden létezőnek az ős-oka.

Csakhogy a természettudományok fejlődésével a teremtést is igyekeztek az egyre bővülő ismeretek szerint újraértelmezni. Ennek eredményeként született az a modern képzet, miszerint a teremtés napjai nem „közönséges” napok, hanem évmilliók összefoglalására szolgáló egységek.

Már az egyházatyák is foglalkoztak azzal a kérdéssel, hogy a teremtés napjai nem 24 órát tettek ki, igaz, ők ellentétes megközelítésből. Előttük is nyilvánvaló volt, hogy másképp kell értelmezni a napokat, de ők az ókori filozófián felnöve abból indultak ki, hogy az időtlen Istennek, aki nincs az emberi időszámításhoz kötve, nincs is szüksége hat napra (vagy évmilliókra!) a teremtéshez. A Mindenható egyetlen szempillantás alatt képes lett volna létrehívni a mindenséget!

Annak alátámasztására, hogy a teremtés napjai nem közönséges napok, rendszerint Péter második levelét hozzák bizonyítékkul, miszerint: „az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap.” Ez az ige azonban nem a teremtésre vonatkozik, hanem Jézus visszajövetelével van kapcsolatban. Összehasonlítás arra nézve, hogy ami számunkra hosszú időtartam (a türelmet megpróbáló várakozás), az Jézus Krisztusnál nem az. Ráadásul a kijelentés második része azonnal semmissé is teszi a számolgatásokat!

Születtek kompromisszumos megoldások is. A teista evolúcióelmélet szerint a világ több

millió éves fejlődés útján jött létre, amit Isten irányított. A fokozatos teremtés azonban egy olyan Biblián kívüli értelmezés, ami nem fér össze hitünkkel: amit Isten megteremtett, az „igen jó”, azaz a teljes és lezárt folyamat vége.

Ne igazítsuk a Biblia tanítását jelenkori természettudományos ismereteinkhez, mert ez olyan tévútra vihet bennünket, ahonnan talán már nincs is visszaút! Ha mindent szűk ismereteinkhez igazítanánk, akkor a feltámadás sem lenne több annál, hogy Jézus tanítása tovább él a tanítványokban.

A másik véglet szintén elrugaszkodik a Szentírástól. Vannak, akik szerint az evolúció elmélete azért nem fér össze a Bibliával, mert aszerint a bűnbeesést megelőzően is kellett lennie halálnak, betegségnek és szenvedésnek. Márpedig a Biblia azt tanítja, hogy ezek mind a bűn következményei! Az igazság azonban az, hogy a Szentírás nem beszél arról, hogy az első emberpár örökéletű lett volna. Ez is a mi következtetésünk.

A hat nap kérdésének megválaszolása valószínűleg pragmatikusabb, mint gondolnánk: Isten a hat nappal a teremtett élet ritmusára tanította népét. Mózes második könyvének parancsa szerint (2Móz 31,15-17) a hat munkanapot a megnyugvás napja kell hogy kövesse a halálbüntetés terhe alatt. Ma legfeljebb halálra dolgozza az ember magát, de a valóság az, hogy Isten hét-beosztásánál senki sem talált ki jobbat.

A napóleoni dekádós (10 napos) beosztás, vagy a kommunizmus hét napos munkahete is kudarcot vallott, bizonyítva, hogy hat munkás nap után az emberi testnek és léleknek is szüksége van a pihenésre és az istentiszteleten való feltöltődésre. Kövessük ezt az isteni példát!

TOKÁR SÁNDOR

Noé bárkája

Az özönvíz és Noé bárkája komoly fejtörés elé állítja a tudósokat. A bárka leírását olvasva és a földkerekség gazdag és változatos állatvilágát tekintve az az ember érzése, hogy lehetetlen dolog lett volna ennyi állatot olyan kicsi helyre ilyen hosszú időre egybezsúfolni.

John Woodmorappe, napjaink népszerű geológus-biológusa végzett némi fejszámolást e téren. Az ő kérdése is az volt, hogy hány állatfaj fért be a bárkába. Kutatása szerint csupán a gerincesek és a hüllők számára kellett helyet készíteni, mert a rovarok és más páncélosok például a víz színén úszó uszadékokon is átvészelhették az özönvizet.

Számításai szerint kb. 8000 állatból ment fel 2-2 a bárkára. Ezek átlag testmérete egy patkányé volt, és mindössze 11% volt nagytestű, azaz nagyobb egy juhnál. A bárka 137x23x13,7 méter térfogattal számolva 43 200 m³ életteret biztosított az állatok és az emberek számára. Az állatok nagy részének elegendő volt egy 50x50x30 cm méretű kalitka, ami mindössze 1200 m³. A takarmány a bárka 15%-át tette ki, az ivóvíz további 10%-ot, ami azt jelenti, hogy még a szükséges testmozgáshoz is elegendő hely maradt.

Még mesterséges téli alvásra sem volt szükség tehát, amellyel a nemrég bemutatott Noé című filmben azt a kérdést próbálták megválaszolni, hogy a ragadozók miért nem ették meg növényevő társaikat? Lám, Isten csodálatos megnyugtató közbeavatkozására még csak szükség sem volt!

Végül pedig a bárka méretei a legoptimálisabb úszási stabilitást is biztosították. Isten nem véletlenül adta meg annyira pontosan méreteit!

A végső kérdés azonban sokkal inkább az, hogy a bárkával kapcsolatos ilyen jellegű kérdéseknek és fészegetéseknek van-e egyáltalán értelme? Nem pusztán érdekes és jól hangzó szörszálhasogatás ez az egész számolgatás? Hiszen aki nem akarja, úgysem hiszi! Viszont aki hiszi, annak megerősítés mindez, hogy a Biblia az ellenőrizhető állításokban is szavahihető. Aki pedig nem hiszi, járjon utána és ne legyen többé hitetlen, hanem hívő!

T. S.

Miért nincs környezetkímélő autó, villanyáram?

Nehezen bízható, hogy semmi mással nem működhet az autó, mint kőolajszármazékokkal, valamint az is, hogy nem lehetne olcsóbb villanyáram környezetkímélőbb módon.

Egyesek szerint a válasz az, hogy már mindent feltaláltak, csak hogy a tudósok, miután bejelentették a találmányukat, nem sokkal később meghaltak.

Bóday Árpád mérnök – az Egely György-féle zöld csoport tagja – kifejlesztette egy olyan vákuumenergiával működő, mozgó alkatrész nélküli, váltóáramot adó berendezés prototípusát, melynek későbbi – sorozatgyártás utáni – változata, körülbelül 100–200 ezer forintért lett volna kapható, és 25 kW elektromos energiát állított volna elő a háztartások számára. Igen nagy előnye e berendezésnek, hogy semmiféle környezetszennyezést nem okoz.

Miután Bóday életét veszélyben érezve nyilatkozott, és találmánya elkészültét még arra az évre (1997-re) datálta le, egy héttel később súlyos rákbetegséget diagnosztizáltak nála. Többet nem tudta folytatni a munkát, és nemsokára meghalt. Titkait a sírba vitte.

Magyar feltalálók, a Horváth testvérek a 90-es évek elején kidolgozták a vízzel működő autót, melyet Ausztráliában szabadalmaztattak. Ebben a szerkezetben a meghajtást nem úgy képzeltek el, mint elődeik. A vizet dielektrikumként alkalmazták, a többleteljesítményt viszont nem elektromos áram formájában vették ki a készülékből, hanem a vizet felbontották, és az így keletkezett durranógáz hajtotta a motort. Voltaképpen tehát egy szokásos belső égésű motor volt, amelynek meghajtásához azonban nem kőolajszármazékra (benzinre vagy gázolajra) volt szükség. Elég volt a csapból vizet tölteni a tankjába, és a jármű valóban haladt! Pontosan úgy, mint más autók, ha ez igaz.

Ezután egy nagy olajtársaság tízmillió dollárért megvette tőlük a szabadalmat. Később az egyik autóbaleset áldozata lett, a másik kiesett egy 25. emeleti ablakból. Életerős, testileg-lelkileg egészséges emberek voltak.

Ezeknek a történeteknek a hitelessége lehet kétséges, de a profit, a nyereség utáni vágy a leghatalmasabb úr ma a világon. Ha kell, emberéleteken is átgázol, csak hogy megtartsa előnyét és nyereségét. A következményeket nem nézi. Az emberiség modernkori nagy bűne ez, az utolsó csepp Isten haragjának poharába. És ezt a poharat unokáink fogják kiinni.

T. B.

A klímaváltozás az emberiség vége?

„És látá Isten, hogy minden, amit teremtett, íme igen jó.” (1Móz 1,31)

Isten, miután megteremtette ezt a csodálatos Földet, rábízta az emberre, hogy gondozza, művelje és vigyázzon rá. Az ember halászott, vadászott, állatokat tartott, vagyis élt a kapott ajándék adta lehetőségekkel. Az emberiség rengeteg bűnt elkövetett, de a közelmúltig nem pusztította a Földet. Most ez a bűn is elkövetkezett.

Sok bűne van az elmúlt évezredekben az embernek, de a közelmúltig egy nem volt: nem tudott beavatkozni a Föld természeti egyensúlyába, légkörének összetételébe.

Csak hogy beköszöntött a modern kor, melynek előnyeit élvezzük anélkül, hogy számolnánk a következményeivel. Bár a világ vezető hatalmai tudják, merrefelé haladunk, mégsem tesznek ellene semmit, hiszen anyagi érdekeik fűződnek hozzá. Van azonban egy maroknyi ember, akik kongatják a vészharangokat, de senki sem figyel rájuk: ők a klímakutatók.

A felmelegedés minden időjárási jelenséget érint, hiszen maga a környezet változott meg, amelyben az időjárási jelenségek lezajlanak. Az olyan extrém események, mint például pár kiugróan forró nap, néhány durva eső vagy épp pár hónap szárazság nem áll semmilyen távoli kapcsolatban a klímaváltozással, ez maga a klímaváltozás.

Természetesen vannak új dolgok is, például csapadékbombáról korábban nem nagyon tudtunk, és most már ilyen is van. Ahogy a neve is mutatja, a jelenség rövid idő alatt, akár egy órán belül lezúduló, hatalmas mennyiségű esőt jelent, vagyis most már tényleg olyan, mintha dézsából öntenék: a felhő nedvességtartalma szinte egyszerre csapódik ki, látványra egy kilukasztott vizes lufira emlékeztet a dolog.

Tasmániában korábban sosem látott árvizek pusztítanak, Texasról sem az ugrik be az embereknek, hogy arrafelé sok az árvíz, ahogy Alaszkában sem túl gyakori, hogy hat Celsius-fokkal melegebb van, mint általában szokás, Ausztráliában pedig rendszeressé váltak a csapadékbombák.

AGGASZTÓ ADATOK

Tavaly nyáron egy Európán végigvonuló viharzóna nyolc óra alatt 330 ezernél is több villámmal szórta meg a lentieket. Egyetlen délután alatt több országból, Portugáliától Lengyelorszáig érkeztek villámcsapásban megsérült vagy meghalt emberekről szóló hírek, a Loire vidékén másfél hónapnyi eső hullott le három nap alatt, Baden-Württembergben ritkán látott esőzések voltak, Párizs egy része pedig víz alá került egy óriási vihar miatt.

A fenti történések gyökere közös: a vízpára fokozott kialakulását segítő, körkörös folyamat. 1968-hoz képest ma öt százalékkal több vízpára van a légkörben az óceánok felett, és ez azért van, mert az óceánok vízének hőmér-

séklete (világátlagban) egy Celsius-fokkal magasabb, mint korábban volt.

A többi pár megváltoztatja a levegő sűrűségét, megváltoztatva a felhajtóerő hatásait, alaposan megkutyulva az időjárást. A máshogy kavargó és más magasságba elérő levegőáramlatok természetesen a korábitól eltérő jelenségeket hoznak létre, eleve sokkal súlyosabb lehet bármi, ami korábban csak kisebb vihar vagy pár hetes szárazság lett volna.

DÖNTÉSRE VÁRVA

Az egyetlen esélyünk az lenne, ha most azonnal komoly változásokat vezetnénk be. A baj csak az, hogy a megoldásból már van tudományos és pénzügyi is, de sajnos a politikai szándék még hiányzik.

Pont ez az, ami miatt elég nehéz átverni a jövőmentő törvényeket, hiszen az áldozatokat valakinek meg is kell hoznia. Világszinten a szénpiac lenne a legnagyobb vesztes, a következő negyedszázad során mintegy 11 billió dollárnyi befektetéstől esnének el a bányák és a felhasználók, de a gázipar befektetései is komolyan megcsappannának. A kőolajipar tulajdonképpen, úgy ahogy van, csődbe menne és eltűnne.

A klímakutatók szerint a jövő záloga egyszerű: hogy életben maradjunk, nem kell mást tenni, csak a föld alatt hagyni a kőolajat meg a földgázt.

Most még 1-2 Celsius-fokos emelkedésről beszélünk, a modellek még csak azt mutatják, milyen városokat lep majd el a megemelkedett tengerszint, milyen területeken pusztítanak majd a megerősödött viharok, de ha a világ nem lép valamit, az 1-2 fok csak a kezdet, és hamar eljutunk majd a 3,5 Celsius-fokos átlaghőmérséklet-emelkedésig, ami jelen pillanatban az emberiség kihalását jelentené.

És ha valaki erre azt mondja, hogy csak néhány hóbotortos kutató szórakozása az egész, álljon itt zárásként egy érdekes adat: a 200 leg híresebb, a klímaváltozással foglalkozó amerikai kutató körében végzett felmérés szerint a kutatók legnagyobb része kisebb-nagyobb mértékű depresszióval és hangulatingadozással küzd. Nem is csoda, mindenkit megviselne, ha az lenne a munkája, hogy dokumentálja, ahogy a szeme láttára elpusztul a világ.

Íme, mit tesz az ember azzal az élettérrel, amelyet ajándékba kapott. Amikor nyaranta Istent okoljuk a túl nagy hőségért vagy a szárazságért, nézzünk vele szembe: az ember pénz- és hataloméhsége miatti büntetés ez, mely csupán következménye a tetteinknek.

Tótos BEA

A szelídek öröksége

Egyre inkább tapasztaljuk, hogy változik az éghajlatunk. A négy évszaktól már-már csak kettőt észlelünk igazán. Halljuk, olvassuk, látjuk, néha még tapasztaljuk is a természeti erők egyre megfélemletőbb tombolását a világ számos részén.

A gazdálkodó, a földművelésből élő ember egyre bizonytalanabb a várható természettel kapcsolatban. Hallunk arról, hogy ennek leginkább mi, emberek és a mi telhetetlenségünk, gondatlanságunk az oka. De vannak olyan vélemények is, melyek arról beszélnek, hogy mindez egy teljesen természetes folyamat, mely a földtörténet során számtalanszor megismétlődött.

Ugyanakkor azt is egyre inkább hangsúlyozzák a figyelmeztetések, hogy a folyamat visszafordíthatatlan, megállíthatatlan és mindent elpusztító. Mások azt is hangoztatják, hogy ez a világ és emberiség már annyira romlott, hogy szükség van a teljes pusztulásra, hogy a megtisztult Föld újra fellélegezhessen. Mit jelent a globális felmelegedés, fontos-e nekünk erről tudnunk, tehetünk-e, egyáltalán kell-e tennünk valamit ennek lelassításáért?

A keresztyén ember, mint Isten akaratának teljesítője igenis gondot kell hogy viseljen a teremtett világra. Nem mindegy, hogyan teszi mindezt. A globális felmelegedés a Föld átlaghőmérsékletének emelkedése. E folyamat következménye az óceánok és a felszín közeli levegő hőmérsékletének emelkedése is.

A huszadik, illetve a huszonegyedik században sokkal gyorsabb ez az emelkedés, mint az azt megelőző évszázadokban. Ha a Föld eddigi történetét figyelembe vesszük, ez a hőmérsékletváltozás bizonyos szinten és mértékben természetes folyamat. Természetes módon is még jócskán a felmelegedési korszakban vagyunk. A kérdés csak az, hogy az emberi tevékenység mennyire gyorsítja ezt a folyamatot és a gyors tempó mennyire akadályozza a melegedéshez való helyes alkalmazkodást.

AZ ELMULASZTOTT GONDOSKODÁS

Ezzel a témával foglalkozó kutatók több mint kilencven százaléka úgy véli, hogy a felmelegedési folyamat gyorsulását az emberi tevékenység okozza, illetve nagymértékben fokozza. Pontosabban a 19. század közepe óta légkörbe juttatott üvegházhatást okozó gázok növelik a Föld légköre legalsó rétegének hőmérsékletét. Továbbá abban is egyetértenek, hogy ezen változtatni kell. A káros klímaváltozáshoz hozzájáruló ipari tevékenységeket mérsékelni kellene.

A globális hőmérséklet-növekedés környezeti változásokhoz, tengerszint növekedéshez,

a csapadék mennyiségi és térbeli eloszlásának megváltozásához, szélsőséges időjárási viszonyok kialakulásához vezet. Ezek a változások nagyban befolyásolják a mezőgazdasági termelőképeséget, amely nagymértékben kihathat országok nemzeti össztermékének növekedésére vagy csökkenésére.

Egyes természeti vizek kiszáradnak, máshol áradások tapasztalhatóak. Egyes, veszélyeztetett állatfajok gyorsabban haladnak a kihalás felé, máshol eddig be nem népesített vidékek válnak sűrűn lakottá.

Bizonyos invazív fajok szaporodása még inkább felgyorsulhat. Sok élőhely ökológiai egyensúlya felborulhat. Gyakoribbak lesznek az árvizek, a tájfunok és a hurrikánok. Már legyőzöttnek gondolt vírusok mutáns és erősebb változatai ütik fel a fejüket és újfent, sokkal kegyetlenebb formában kezdik szedni áldozataikat. És még hosszan lehetne sorolni az enyhén szólva kellemetlen mellékhatásokat.

KERESZTYÉNEK FELELŐSSÉGE

A keresztyén ember felelőssége Isten és embertársai előtt óriási, hiszen életével példát mutat a teremtett világhoz való viszonyulásával. A környezetvédelem nem csak egy ma divatos jelmondat és nem kerül pénzbe. Ez nagymértékben szelídség-függő. Igen, hiszen „a szelídek örökségül bírják a földet”. Örökségül kapják és örökségül adhatják tovább. Nem szükséges feltétlenül hibrid autót vásárolnunk, sokba kerül egy olyan masina. Elég, ha jobban megfontoljuk, hova és hányszor indulunk el autóval, és ami talán még nehezebb, megpróbálunk alkalmazkodni egymáshoz és megosztani egymással autónkat.

Arra gondolok, hogy több autótulajdonos nem külön-külön, hanem programjukat egyeztetve egy autóval indul és érkezik, mondjuk munkába és haza. Vagy saját háztartásunkat is irányíthatjuk takarékosra, szelídségre törekedve. Jobban figyelünk a vízcsapok és villanykapcsolók használatára. Mértékletességgel csökkenthetjük hulladéktermelésünket is. Sokan azt hangoztatják, hogy ez már nem rajtunk áll. De igen, rajtunk is áll.

A Teremtő minket is számon kér majd, hogy gondoztuk-e tőlünk telhetően a reánk bízott teremtett-területet. Voltunk-e kellőképpen szelídek? Luther Márton mondta: „még akkor is, ha tudnám, hogy holnap a világ darabokra hullik, elültetném az almafámat.”

Jelenésünk van

„Ajjaj, baj van a világgal, az ember hozzáállásával és a Földdel”. Ezt már nem csak a lelki vezetők mondhatják, akik a maguk kis területén, templomában, vagy olvasói körében igyekeznek egyre hangosabban kongatni a vészharangot. A 21. század elejére már senkinek sincs mentsége arra, ha nem látja, nem veszi észre és nem veszi tudomásul a Föld állapotának romlott mivoltát és életveszélyes elváltozását.

Lassításra, változásra van szükség. Valahogy olyan ez, mint az olyan futópardon szaladó ember, aki nem tud, nem akar leállni. Telhetetlenül, egyre többet akar kihozni helyzetéből, a futópadból és önmagából. Kezdetben még úgy érzi, hogy képes elérni kitűzött célját, a maximális sebességet. Folyamatosan gyorsítja a tempót. Aztán már kezd kifáradni, de erről nem akar tudomást venni. Egy idő után már nem tud leállni és egyszer csak összeesik.

„Fajtánk válságba jutott a tudás és hatalom csúcsán, s most onnét taszítottatik alá a mélybe. Ezt annak számlájára írhatja, hogy nem képes vagy nem hajlandó megváltoztatni mentalitását és viselkedését, nem változtat azon a módon, ahogy él és ahogy cselekszik, holott itt a pillanat, amikor az alapvető átalakulás és megújulás már nem halogatható tovább” – írja az egyik tudós.

Ha van bennünk teremtéshit, azaz hisszük, hogy a világot Isten teremtette, akkor arra is gondolnunk kell, hogy az Istentől ajándékba kapott világot őriznünk, gondoznunk kell. Ezzel felelősen kell bánnunk. Tudatosan odafigyelni arra, hogy óvjuk környezetünket, ne pazaroljuk tartalékainkat. Ez pedig az ökológia.

Amikor az egyre több helyen élénk táruuló szeméthegeket látjuk, amikor a természetbe tett kirándulásakor az arcunkba fújja a szél a felelőtlenül eldobott szemetet, egyre inkább érezzük Pál apostol rég megfogalmazott szavainak mai aktualitását: Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését (Róm 8,19).

Jelenjünk meg a reformátori tanításnak is megfelelően, az isteni rendelésnek eleget téve, keresztyéni hivatásunkhoz is méltóan. Legyünk takarékosak, tudatosan és alázatosan a természetet és környezetünket is kímélők. Ezt Urunk már a teremtést követően rendelte és majdan számon kéri tőlünk is.

Diakóniai konferencia a temesvári egyházmegyében

Első alkalommal került megrendezésre Diakóniai konferencia a Temesvári Egyházmegyében, áprilisban Megyasszai Attila lelkipásztor, missziói előadó kezdeményezésére, Bódis Ferenc esperes támogatásával, több gyülekezet képviselői, presbiterok és lelkipásztorok részvételével.

Örvendetes hír az, hogy több fiatal is részt vett a képzésen. A hollandiai Hulp Oost Europa segélyszervezet két munkatársa, Jaap Westhuis és Wout van de Water vezették a szolgálatra való képzést Hermán Rebeka tolmácsolásában Temesváron, az Új Ezredév Központban.

A konferencia célja az volt, hogy rámutasson a diakóniai munka fontosságára, és hogy mindenik gyülekezet felelős és érett keresztyénként vállalja fel saját szegényeinek és rászorulóinak gondozását. Egyik résztvevő presbiter megfogalmazása szerint Hollandiából kellett jöjjenek, hogy megtanítsanak mindarra, amit mi is tudunk, csak elfelejtettünk. A diakónia szerepéről volt szó, a Szentírás vonatkozó részei alapján munkafüzet segítségével beszéltek át a témát a jelenlevők, hat csoportban, hat lelkipásztor vezetésével. A gyülekezetek képviselői konkrét munkatervet is kidolgoztak arról, hogy hogyan indítsák el a diakóniai munkát, milyen lépéseket kell megtenniük, ahol már folyik ilyen jellegű munka, hogyan tovább. A konferencia megszervezésének ötlete Resicabányáról származott, az Egyházkerület legdélebbi gyülekezetéből, ahol már négy éve zajlik a szegények támogatása. A HOE kezdeményezésére a helyi gyülekezet a téli hónapokban 25, igen gazdag élelmiszercsomagot vásárol és juttat el rászorulóknak felekezettől függetlenül egész Krassó-Szörény megyében. A segélyszervezet célja az volt, hogy érzékenyvé tegye a gyülekezeti tagokat a szegények iránti gondoskodásra, ezért a támogatás összege évről évre csökken, a helyi gyülekezet adományaival járul hozzá a diakóniai munkához. Az elmúlt időszakban többen gyülekezetünkben megtapasztalták azt, hogy jobb adni, mint kapni. Mindenért Istené a dicsőség!

MEGYASSZAI JÚLIA

Új elnököt és titkárt választott az országos lelkészértekezlet Székelyudvarhelyen

Több mint száz lelkipásztor adta le voksát és vitatta meg az egyház aktuális problémáit az április 19-20-án, Székelyudvarhelyen szervezett Romániai Országos Református Lelkészertekezleten. A RORLÉSZ elnökének a következő négy évre Kerekes Józsefet, a Nagyvárad-Rogériuszi Egyházközség lelkipásztorát választották, aki a Romániai Országos Lelkészertekezleti Szövetség történetében az első királyhágómelléki elnök, a Szövetség titkári pozícióját pedig Oroszhegyi Attila, Pusztakamaráson szolgáló lelkipásztor töltheti be a következő mandátumban.

A kétnapos, április 19-20. között tartott találkozó fő témái a reformáció mai, modern formái, valamint a jövőbeli kilátások voltak, a változtatások gyakorlatias kérdéseit boncolgatva. A lelkészertekezlet második napját Oláhné Szántó Júlia áhítata indította, amelyet az elnöki beszámoló és a két egyházkerület vezetőinek részvételével szervezett fórum-beszélgetés követett.

Kántor Csaba, az Erdélyi Református Egyházkerület püspökhelyettese a reformáció 500. évében szervezett eseményekre hívta fel a figyelmet, a lelkipásztori közösség összetartására és megtartására buzdította az egybegyűlteket. Hangsúlyozta, a vezetőség rendkívül fontosnak tartja, hogy a legkisebb szóránygyülekezetben is jelenjen meg valamilyen formában a reformációra való emlékezés. A külső javítások mellett belső megújulást kívánt az egyházi intézményeknek, emellett ismertette az óvoda- és bölcsődeépítési terveket, hogy az egyház a legfiatalabb kortól egyengethesse a gyerekek útját.

A püspökhelyettes kitért a lelkipásztorhiány problémájára, valamint a teológiára jelentkezők számának csökkenésére is. Rámutatott: az idei évvel kezdődően változtattak a teológiai tanítás szerkezetén – a hat év tanulás utáni egy év gyakornoki szolgálatot a továbbiakban a hatodévre helyezték. Felhívta a figyelmet a nagyvárosok köré való csopor-

tosulás jelenségére, és ennek megfelelő kiaknázási lehetőségeire, emellett kitért a diakóniai munkát fenyegető veszélyekre.

Forró László, a Királyhágómelléki Egyházkerület püspökhelyettese a munkahelyi migráció okozta problémákra, a munkavállalás céljából külföldre vándorolt szülők itthon maradt gyermekeinek nevelési gondjaira hívta fel a figyelmet. Elmondta, az egyházkerület vezetői és lelkipásztorai az önkormányzatok vezetőivel megegyezve, közösen építik a közösségeket, nyújtják be a pályázatokat. Szintén nagy hangsúlyt fektetnek az új oktatási intézmények építésére, valamint a műemlék épületek, templomok fenntartására. Hangsúlyozta: az egyházkerület kétharmada megújult, fiatal csapat vette át a vezetést, ez pedig a reformációi emlékévként programjain is meglátszik, hiszen újszerű, sokszor merész ötleteket valósítanak meg, a fiatalok számára vonzó programokat szerveznek. Kijelentette: fontosnak tartják egy komoly presbiterképzés elindítását, a magyarországi presbiterképzőkkel együttműködve.

A beszélgetést követően Sógor Géza RORLÉSZ-elnök szimbolikus ajándékkal köszönte meg Jenei Tamás, a Szövetség első elnökének munkáját, amelyet a Belmissziói Intézet létrehozójaként és a RORLÉSZ bentlakások gondnokaként is végzett az elmúlt évek során. (Berekméri Gabriella / reformatus.ro)

Vallásoktatás az iskolában és a gyülekezetben

Az egyházi életbe való betago­lódásnak már gyermekkorban el kell kezdődnie. Sokat segít ebben az iskolai vallásoktatás is, ahol a gyermekek megismerkednek a Biblia tanításával és egyházi énekeinkkel. Csáki Kovács Mária börvényi vallás­tanárt kérdeztük a vallásoktatás aktuális helyzetéről és lehetőségeiről.

– Mi az iskolai vallásoktatás helyzete jelenleg?

– Az utóbbi években változások történtek a vallás­tanítás helyzetét illetően. A tanulók beiratkozási kérvénye tartalmaz egy olyan kitélt, melyben a szülőnek el kell döntenie, hogy igényli-e gyermeke számára a vallásórát, avagy nem kíván ezzel a lehetőséggel élni. Istennek hála, az én iskolámban és általában a falusi iskolákban a szülők érzik a vallásos nevelés szükségét és fontosságát, egyetlen szülő sem utasította el. Istenbe vetett hitük, gyülekezetük és őseink hagyománya iránti tiszteletük arra ösztönözte őket, hogy ne fosszák meg gyermekeiket a Szentírás tanulmányozásától.

– Milyen lecke­terv szerint zajlik az oktatás a 0–IV. és az V–VIII. osztályban?

– A lecke­tervek az egységes, országosan kiadott, korosztályokra lebontott tanterv alapján készülnek, melyet gyakorlati és elméleti szakemberek, teológusok és vallás­tanárok állítanak össze, a gyermek életkori sajátosságait figyelembe véve. Legfontosabb segédeszközünk a Szentírás és a Református Énekeskönyv, de a kicsik számára tankönyvek is készültek.

– A vallásórákon mennyire sikerül a bibliaismeret átadásán kívül a hitre nevelés?

– Természetesen a vallás­tanárnak az elsődleges célja gyermekekből jó keresztyéneket nevelni, akik, ha kikerülnek az iskola padjából, Jézus tanítására alapozva éljék az életüket, merjenek bizony­sa­got tenni Megváltójukról beszédben, példamutatásban. Ehhez szükségük van bibliaismeretre, bibliai történetekre, tanításokra, követendő egyháztörténelmi példaképekre. A vallás­tanítást nem lehet szigorú, megbonthatatlan keretek közé szorítani. Egy váratlan esemény, megválaszolandó kérdés arra

készítheti a vallás­tanárt, hogy eltérjen az adott témától és más bibliai történet vagy tanítás segítségével választ adjon, az őket foglalkoztató problémára, vagy mutassa meg a helyes utat.

– Lehet-e a vallásórákon motiválni a gyermekeket arra, hogy aktívabban vegyenek részt a templomlátogatásban is?

– Ez igen komoly probléma minden gyülekezetben. Sajnos nem csupán a lelkészek és vallás­tanárokon múlik a gyermekek templomlátogatása. A vallás­tanár ösztönözheti, jutalmazhatja a rendszeresen templomba járókat. Talán eddig számomra ez bizonyult a legsikeresebb módszernek. A szülők személyes példáját követik gyakran a gyermekek is. Amennyiben azok sem vesznek részt az istentiszteleteken, a gyermek sem érzi annak szükségét. Természetesen, egyre gyakrabban, ellenkező, jó példakkal is találkozunk.

– Mennyire fontos a vallás­tanárok és lelkészek együttműködése a gyermekek nevelésében? Milyen tevékenységben tudnak például együtt dolgozni?

– Mivel az iskolában is tevékenykedünk, folyamatosan törekednünk kell arra, hogy e két intézmény és annak vezetői jó viszonyt ápoljanak egymással. Nálunk például hosszú évek óta hagyomány, hogy egyházi ünnepeinken tanulók, diákok testületileg részt vesznek a délelőtti istentiszteleten.

Fontos az összhang, együtt kell „lüktenünk” a gyülekezet életével. A közösségtől elzárkózva nem lehet eredményesen szolgálni Istent. A lelkipásztor és a vallás­tanár segítik egymás munkáját, követik a gyermekek lelki fejlődését, Mindkettőjüknek megvan a saját feladat­köre, melyet el kell fogadni és tiszteletben kell tartani. Szükség van az egymást erősítő közös imákra, a hitet építő közös beszélgetésekre. Az ünnepi műsorok megszervezése (reformáció emlékünnepe, karácsony, anyák napja, stb.), a nyári bibliatáborok, a különböző egyházi rendezvények megszervezése, kitűnő lehetőséget nyújtanak a közös munkára.

SEBESTYÉN ELŐD

Jószolgálati út Angliában

Angliai protestáns egyházak körében tett látogatást Csúry István püspök 2017. április 8-12-én. Jószolgálati körútjára Antal János előadótanácsos kísérte el egyházkerületünk püspökét.

A látogatás rendjén Csúry István püspök több előadást tartott egyházunk szolgálatáról, és királyhágómelléki testvérgyülekezeti kapcsolatok kiépítésére ösztönözte a jelenlévőket. Egyházkerületünk püspöke egy nemzetközi értekezlet keretében értelmezte a reformáció európai egyházainak jelenlegi helyzetét, illetve részt vett a Nagy-Britanniai és Írországi Független Protestáns Egyház éves közgyűlésén, melyen kiemelt napirendi pontként szerepelt egyházaink közös szolgálatának kiépítése. Egyházunk vezetője a diakóniai és missziói munkára összpontosítva adott részletes tájékoztatást egyházkerületünk életéről a mintegy száz küldött előtt. A brit államtól független egyház képviselői érdeklődéssel követték a sajátos helyzetünkről szóló előadást, és segítségként ifjúsági csereprogram elindítását, királyhágómelléki lelkészek angliai tapasztalatszerzését, és magyar nyelvű telefonos segélyszolgálat mielőbbi elindítását ajánlották fel a Nagy-Britannia területén élő partiumi és erdélyi munkavállalók részére. További lehetőségként merült fel magyar református gyülekezetek megszervezése brit nagyvárosokban.

„Őszinte reménységgel tekintünk az egyházkerületünk előtt megnyílt missziós szolgálat elé brit protestáns testvéreinkkel karöltve” – összegezte a jószolgálati út eredményét Csúry István püspök.

ANTAL JÁNOS

Pályázat

A Nagyvárad-Rogériuszi Református Egyház­köz­ség pályázat­ot hirdet a megüresedett kántori állás betöltése végett. Fizetés besorolás szerint. A kántori oklevelet és a személyigazolvány másolatát június 15-ig kérjük leadni az Egyház­köz­ség Lelkipásztori Hivatalába.

A PRESBITERIUM

Évforduló

GUIDO DE BRÈS (?1522–1567)

450 éve, 1567. máj. 31-én hunyt el **Guido de Brès** (Guy de Bray) belga (vallon) ref. mártírelkész, reformátor. A vallásüldözés elől Angliába menekül (1548-52);

Rijssel-i (Lille) lp. (1552-56); Frankfurtba menekül (1556); Lausanne-ban, Genfben tanul tovább (1556); visszatér Belgiumba (1559), ahol Doornik-i, Antwerpen-i, Valenciennes-i lelkész. Küzd az anabaptista tanok ellen. A dordrecht zsinaton (1618-19) elfogadott *Belga Hitvallás* (1561) társszerzője. Elfogják és kivégzik.

SAMUEL BOCHART (1599–1667)

350 éve, 1667. máj.

16-án hunyt el **Samuel Bochart** francia református teológus, orientalista, földrajztudós. Caen-i lelkész (1624-67); a keleti nyelvek ismerője, a nyelvek és kultúrák föníciai eredetének kutatója. Kéziratban maradt szótára elveszett. Nagyhatású művei: az őstörténeti nemzetségtáblázatokkal és törzsekkel foglalkozó *Geographia Sacra* (1646); a Biblia állatvilágáról szóló enciklopédiája: *Hieroicoicon* (1663); Genézis-prédikációi (1705-14).

MURAKÖZY GYULA (1892–1961)

125 éve, 1892. máj. 13-án szül. **Muraközy Gyula** ref. lelkész. Kecskeméti (1918-32), Budapest-Kálvin téri lp. (1932-55; 1957-61); dunamelléki főjegyző (1946-49). A Konvent

missziói előadójaként irányítása alatt alakul meg a *Jó Pásztor Missziói Bizottság* (1942); a *Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának* főtítkára (1957-61). Több egyházi lap szerkesztője, a *Református Élet* alapító szerkesztője (1933-44). Számos prédikációs-, imádságos- és verseskötete jelent meg.

Könyvbemutató Nagyvárad-Rogériuszon

Húsvét utáni első vasárnap a régi egyházi megnevezés szerint Quasimodogeniti, azaz mint akik újjászülettek vasárnapja. Ezen a vasárnapon mutathattuk be Zsigmond József református lelképásztor prédikációs kötetét, melynek címe:

Gyertyaláng. A 278 oldalas kötet kiadója a Királyhágómelléki Református Egyházkerület, amely a Reformáció 500. évfordulója alkalmából megjelentetett egyházi kiadványok logójával is mintegy kijelöli a kötet helyét magyar református prédikációs irodalmunkon belül.

A kötet 50 prédikációt tartalmaz az egyházi ünnepes és ünneptelen félévек vasárnapjaira. A *Gyertyaláng* cím mellett erre utal a könyv alcíme is: *félszáz igei üzenet*. A szerző

református lelképásztorként hitvalló módon tanácsolja: „Legyünk eligazító lelki világosság embertársaink számára, azaz Krisztushoz vezető világosság.” Stílusosan annyit tehetünk hozzá e tanácshoz: a gyertyalángnyi világosság már oszlatja a sötétséget. Ennek a gyertyalángnak a világosságában, mint újjá születettek (quasimodogeniti) indíthatjuk újra az életet.

Az 50 prédikáció után 5 tanulmány is olvasható. Szintén az olvasók épülését és lelki növekedését szolgálva.

Végül ismét a szerzőt idézzük: „E kötet bölcsője a Nagyvárad-Rogériuszi Egyházközség szószéke, ahol ezek az igehirdetések 2011 és 2016 között elhangzottak”.

Legyen a Szentlélek áldása mindazokon, akik e kötetet megjelentették, megjelenését lehetővé tették és mindazokon, akik az igei üzeneteket olvasva meg is cselekszik az olvasottakat.

KEREKES JÓZSEF, Nagyvárad-rogériuszi lelképásztor, a Romániai Országos Lelkészei Szövetség elnöke

Fricska

Parókiát építettek egy kis faluban, amely a leánygyülekezete volt a szomszéd nagyközségnek. Ez a dolog sehogy sem tetszett a nagy gyülekezet lelképásztorának, nem akart egy kollégát maga mellé, ezért mindent elkövetett, hogy eltántorítsa az atyafiakat az építkezéstől. Egyszer arra jártában megszólítja az építők

között a gyülekezet gondnokát:

– Hallja-e János bá! Hiába építik olyan nagy garral azt a parókiát, mert ebbe a szegény faluba sohasem kapnak maguk papot.

– Egyet se búsuljon, tiszteletes uram! Csak tő legyen, béka is kerül bele! – válaszolta mosolyogva a gondnok.

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323
Megjelenik kéthetente.

Szerkesztőbizottság: Ghitea-Szabó József-Levente, Oroszi Kálmán, Rác Ervin, Szomor Attila, Tokár Sándor, Tötös Beáta, Wagner Erik. Felelős szerkesztő: Visky István. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó.

Szerkesztőség: BH-410202 Nagyvárad, Sulyok István u. 9. sz. Tel.: 0726-242.824, 0259-435.386. E-mail: harangszoujsag@gmail.com
Honlap: www.kiralyhagomellek.ro, www.facebook.com/harangszo, www.harangszoujsag.wordpress.com.

A lap terjesztése a lelkészi hivatalokon keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező írásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.